

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/43/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323203799
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2323203799.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. E. XXXX/X, F., o zaplatenie 792,97 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20. augusta 2024 č.k. 30Csp/134/2023-112 – proti výrokom III. a IV., takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyškovy zamietajúcom výroku III. a v závislom výroku IV. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 29 eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 346,14 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 26.8.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom IV. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h) a i), § 9 ods. 2 písm. h/, § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 290, § 295 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou z 31.10.2023 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 792,97 eura s prísl. a náhradu trov konania. V žalobe tvrdil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 21.6.2023 postúpil postupca (BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA) na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 31.10.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bol záväzok postupcu poskytnúť žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 953,60 eura a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver s úrokmi a poplatkami, a to formou 48 mesačných splátok po 28,01 eura, so splatnosťou prvej splátky v 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver žalovanému poskytnutý a s konečnou splatnosťou úveru 15.10.2023. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a

včas neplnil. Napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých bol upozornený na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť zo zmluvy. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovaného vyhlásil postupca k 25.8.2021 mimoriadnu splatnosť úveru (pre neuhradenie splátky, ktorá bola splatná 3 mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru). Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru sumu 792,97 eura, pričom pozostávala z istiny 706,15 eura, z riadneho úroku 50,42 eura, z poistenia 7,40 eura a z nákladov 29 eur. Žalovaný po vyhlásení mimoriadnej splatnosti nevykonal žiadne úhrady. Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 18% ročne zo sumy 706,15 eura od 26.8.2021 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 706,15 eura od 26.8.2021 do zaplatenia. Zároveň si žalobca uplatnil náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 76,76 eura (titulom predžalobnej výzvy). Žalobca na výzvu súdu doplnil, že RPMN je v zmluve o úvere uvedená správne (vychádzal pri tom z výšky splátky bez poistenia). V súvislosti s posudzovaním schopnosti spotrebiteľa splácať úver uviedol, že overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, z ktorého zistil, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru existujúce záväzky vo výške 369 eur. V rámci výpočtu DSTI veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 398 eur (súčet mesačnej splátky novo poskytnutého úveru a existujúcich úverov). Spotrebiteľ v žiadosti o úver uviedol, že jeho čistý príjem je 700 eur, ktorý bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum dlžníka v sume 205 eur, nakoľko táto suma bola vyššia ako suma výdavkov, ktorú uviedol spotrebiteľ s tým, že spotrebiteľ neuviedol žiadne vyživované dieťa. Zároveň žalobca zobral späť žalobu v časti o zaplatenie sumy 29 eur (náklady spojené s vymáhaním pohľadávky) bez uvedenia dôvodu. Žalovaný sa k podanej žalobe písomne nevyjadril.

4. Vzhľadom na účinné späťvzatie žaloby zo strany žalobcu v časti zaplatenia sumy 29 eur, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil, a teda predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 763,97 eura s príslušenstvom.

5. V rámci skutkového stavu súd prvej inštancie zistil, že pôvodný žalobca a žalovaný uzavreli dňa 31.10.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Na základe časti 1. zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi viazaný spotrebiteľský úver, na základe ktorej bol pre žalovaného financovaný nákup spotrebného tovaru vo výške 953,60 eura, a ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach po 29,49 eura (s poistením), pričom výška úrokovej sadzby bola dojednaná vo výške 18% p.a. - fixná, RPMN bola uvedená vo výške 19,56%, s tým, že splátky boli splatné 15. deň v mesiaci, s prvou splátkou splatnou 15.11.2019 a s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 15.10.2023. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 25.8.2021. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, na uvedenú zmluvu zaplatil celkom sumu 607,46 eura (vychádzajúc z nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu, ako aj z výpisu z úverového účtu). Zmluvou o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov zo dňa 21.6.2023 právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, na žalobcu.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že posudzovaný právny vzťah medzi pôvodným žalobcom a žalovaným je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, pretože žalovaný ako spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazal veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 ZoSÚ). Pôvodný žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa (§ 2 písm. b) ZoSÚ v spoj. s § 52 ods. 3 OZ) s poukazom na predmet podnikania a žalovaný bol v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Predmetná zmluva má charakter spotrebiteľského úveru, a preto musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených

v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v podobe, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov.

7. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd prvej inštancie zistil, že zmluva, v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, neobsahuje riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 19,56 %, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd prvej inštancie pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 20,92 %. Dodal, že pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie (§ 2 ods. 1 písm. i/ a g/ ZoSÚ), pretože poistenie nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia (por. Časť 3. zmluvy, v zmysle ktorého dlžník podpisom zmluvy vyjadruje automaticky aj súhlas s poistením). Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (správny údaj je vyšší). V zmluve je nesprávne uvedený i údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj je uvedený vo výške 1.344,48 eura. Tento údaj však nezodpovedá násobku výšky splátky a počtu splátok (29,49 eura x 48, t. j. 1.415,52 eura), pretože bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poplatku za poistenie, keďže bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť (Časť 3. zmluvy), a preto mali byť poplatky za poistenie zahrnuté do celkovej čiastky, z ktorých dôvodov nie je možné považovať údaj o celkovej čiastke za v zmluve správne uvedený. Vzhľadom na to, že úver, ktorého zostatok bol predmetom konania, je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce (resp. nesprávne uvedené) náležitosti vyžadované kogentnými ustanoveniami ZoSÚ, žalobcovi vzniklo právo na vrátenie rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami.

8. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu o spotrebiteľskom úvere preskúmaniu i z hľadiska súladu dohodnutého úroku z úveru s dobrými mravmi. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.7.2009). Za ustálený súdnou praxou možno považovať i záver, že v rozpore s dobrými mravmi je poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. V predmetnej veci bol žalovanému spotrebiteľský úver poskytnutý pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 18 %, pričom úroky pri porovnateľných úveroch poskytované bankami v rozhodnom období (pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov v októbri 2019, vychádzajúc z údajov internetovej stránky NBS) boli 4,71%. Z uvedeného je zrejmé, že ročná sadzba dohodnutého úroku aj pri najvyššej priemernej úrokovej miere prevyšuje túto mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami skoro trojnásobne. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 OZ, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011). Vzhľadom na tieto závery súd prvej inštancie považoval dohodu o úrokoch vo výške 18 % za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom, a takto dohodnutú odplatu súd považoval aj za neprimeranú v zmysle ust. § 53 a § 54 OZ. S poukazom na uvedené žalobcovi nevznikli iné nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, okrem nároku na neuhradenú istinu.

9. Zo žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu mal súd preukázané, že v prospech žalovaného bola poskytnutá suma 953,60 eura a žalovaný vykonal úhrady v celkovej sume 607,46 eura. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie je opodstatnená len požiadavka na zaplatenie istiny 346,14 eura a vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

10. Žalobca si v prejednávanej veci uplatnil i nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky titulom vykonaného úkonu právnej služby - predžalobnej výzvy - v celkovej výške 76,76 eura (pozostávajúce z jedného úkonu právnej služby po 61,74 eura s DPH a režijného paušálu 15,02 eura s DPH). V súvislosti s týmto nárokom žalobca nepredložil konkrétne listiny, z ktorých by tieto vyplývali, ani nepreukázal vynaloženie takých nákladov, a preto súd prvej inštancie zamietol žalobu i v tejto časti.

11. V súvislosti s uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 26.8.2021, keďže ku dňu 25.8.2021 došlo k mimoriadnemu zosplateniu úveru, čo nebolo medzi stranami sporné. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 26.8.2021, vo výške požadovanej žalobcom, až do zaplatenia.

12. Záverom súd prvej inštancie dodal, že s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu by bolo nadbytočným posudzovať aj konanie postupcu pri uzatváraní zmluvy - tzv. spôsob skúmania bonity žalovaného a následky v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ.

13. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, vecne čistým úspechom žalovaného v rozsahu 20,4 %, ktorému však žiadne trovy v súvislosti s týmto konaním nevznikli, preto mu súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal.

14. Proti tomuto rozsudku podal včas v rozsahu zvyškovo zamietajúceho výroku III. a závislého výroku IV. o náhrade trov konania odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu v napadnutom rozsahu tak, že odvolací súd žalobe žalobcu vyhovie, alternatívne navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením súdu, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, keď v zmluve je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že získanie spotrebiteľského úveru nebolo podmienené uzatvorením poistenia, pričom žalovaný požiadal o komplexný balík poistenia (pričom v ponuke boli aj iné súbory poistenia, ktoré si tiež mohol vybrať) a poplatok za poistenie bol vo výške 5,29 % - a teda vo výške 1,48 eura mesačne, pričom výsledná suma mesačnej splátky bola aj s týmto poistením vo výške 29,49 eura. V mesačnej splátke uvedenej v Zmluve bola uvedená suma bez poistenia a aj s poistením – pričom vo vyššej sume už bol zohľadnený aj poplatok za poistenie. V zmluve o úvere bola uvedená celková čiastka vo výške 1.344,48 eura, pričom uvedená suma korešponduje s výškou mesačných splátok istiny + úroku v celkovej sume 28,01 eura. Poistné do výpočtu celkových nákladov v takomto prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov (a teda ani do RPMN). Výpočet RPMN (a aj celkovej čiastky) použitý súdom preto považuje žalobca za svojvoľný, nakoľko nezohľadňuje fakultatívnosť poistenia. Výška splátky vstupujúca do celkových nákladov je ponížená o 1,48 eura (splátka poistného), t. j. splátka v zmysle Zmluvy bola vo výške 28,01 eura (čo je v zmluve aj vyslovene uvedené, zmluva rozlišuje sumu splátky bez poistenia a s poistením). Zmluva teda obsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a teda nepochybne i správnu hodnotu RPMN, tieto nie sú pre spotrebiteľa zmätočné, zavádzajúce, odporujúce zákonu a v neprospech spotrebiteľa. Konštatovanie, že spotrebiteľ musel prijať zmluvu v predpripravenom znení veriteľom, nemôže obstať, pretože zo samotnej zmluvy vyplýva, že táto (uzatváraná elektronicky) bola pripravená na základe žiadosti žalovaného, pričom veriteľ do predpripraveného poľa v zmluve „zvolený balík poistenia“ na základe prejavu vôle žalovaného doplnil do zmluvy ním zvolený súbor poistenia (komplexný) a takto vyhotovenú zmluvu mu následne zaslal na podpis. Žalobca poukázal i na časť 3 bod 1 zmluvy, ktorá obsahuje informácie k poisteniu, pričom žalovaný v časti 3 bode 15 zmluvy potvrdil, že si zmluvu prečítal, porozumel jej a na znak súhlasu ju podpisuje. Žalovaný mal dostatok času si zmluvu v pohodlí svojho domova preštudovať, a pokiaľ mu niečo nebolo zrejmé, mohol sa poradiť s postupcom, finančným poradcom, advokátom, resp. aj s rodinou a známymi a až následne zmluvu podpísať – pričom pokiaľ tak neurobil, uvedené nemôže ísť na ťarchu postupcu. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/91/2022 z 31.10.2023, sp. zn. 6CoCsp/61/2022 z 31.1.2023, sp. zn. 9CoCsp/4/2021 zo 16.3.2022.

15. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom súdu, že úroky z úveru dojednané v zmluve vo výške 18% sú v rozpore s dobrými mravmi, a teda je takáto dohoda absolútne neplatná. Poukázal na to, že vynásobením priemernej úrokovej sadzby za obdobie 10/2019 dostaneme hodnotu úrokovej sadzby vo výške 9,42 % (4,71 % x 2). Žalobca zdôraznil, že táto hodnota je len orientačná a na trhu s obdobnými produktami sa tieto poskytujú aj za podstatne vyššie úrokové sadzby. Úrokovú sadzbu vo výške 18 % dohodnutú v zmluve podľa názoru žalobcu nemožno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, pretože nejde o podstatné prevýšenie dvojnásobku priemernej úrokovej sadzby. V rozhodnutí sp. zn. 1 MCdo 1/2009 z 31.7.2009, sa Najvyšší súd zaoberal prípadom, v ktorom bola v zmluve dojednaná úroková sadzba vo výške 60%, pričom v roku uzavretia zmluvy, z ktorej vznikol nárok, o ktorý v konaní išlo (rok 2003), boli priemerné úrokové sadzby pre rôzne typy úverov v rozsahu od 6,88 % do 10,36 %. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšším súdom posudzovaná úroková sadzba predstavovala nepochybne viac ako 100%-tné navýšenie (minimálne 5 násobné - pričom ani takéto navýšenie dovolací súd neoznačil za rozporné s dobrými mravmi). Preto nie je možné takýto rozdiel v úrokovej sadzbe prirovnávať k rozdielu úrokovej sadzby oproti priemerným úrokovým sadzbám o 8,58 %, ako tomu bolo v prípade Zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z 21.12.2010, sp. zn. 8Cob/60/2010 a Najvyššieho súdu ČR z 15.12.2004, sp. zn. 21Cdo/1484/20. NBS zverejňuje priemerné úrokové sadzby, čo znamená, že sa vypočítava aritmetický priemer úrokových sadzieb pre jednotlivý typ úverov. Jednotlivé úrokové sadzby bánk sa spočítajú a tento súčet sa delí ich počtom z čoho vyplýva, že tento priemer je tvorený úrokovými sadzbami vyššími ale aj nižšími, ako je uvedený priemer. Súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že úroková sadza dojednaná v zmluve, ktorá je dvojnásobne vyššia ako priemerná, je v rozpore s dobrými mravmi, pričom súd si zrejme nesprávne tento pojem vyložil tak, že dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby úverov zverejnenej NBS je najvyššia prípustná úroková sadzba a teda každá úroková sadzba, ktorá výšku dvojnásobku priemernej úrokovej sadzby prevyšuje, je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatná (čo však nevyplýva ani zo zákona a ani z aktuálnej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít.). Dohodnutú výšku úrokovej sadzby vo výške 18 % nie je možné považovať za sadzbu, ktorá by mohla byť považovaná za v rozpore s dobrými mravmi. Žaloba v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/171/2019 z 28.4.2020. Žalobca poukázal aj na ust. § 53 ods. 6 OZ (v spojení s § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.), ktorým zákonodarca stanovil strop možnej odplaty za poskytnutie úveru. Pojem odplata pritom v sebe zahŕňa dojednané úroky a poplatky, ktoré dlžník zaplatí veriteľovi nad rámec istiny. Najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru pre uvedenú zmluvu bola stanovená na 20,36 %, pretože hodnota priemernej RPMN pre daný typ spotrebiteľského úveru za 3. štvrtrok 2019 (ktorý predchádzal štvrtroku, v ktorom bola Zmluva uzatvorená) bola vo výške 10,18 %. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.1.2023, sp. zn. 4Cdo/191/2022. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože dojednaná ročná úroková sadzba vo výške 18 % ročne nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, pretože neprevyšuje podstatne dvojnásobnú mieru úrokov pri obdobnom spotrebiteľskom produkte, pričom treba vziať do úvahy, že dojednaná odplata (ktorá v sebe prirodzene zahŕňa aj úrokovú sadzbu) je v zákonom stanovenom limite. Z uvedeného dôvodu teda nemožno úrokovú sadzbu (ktorá je len podmnožinou odplaty) právne posúdiť ako rozpornú s dobrými mravmi, keď odplata preukázateľne je s dobrými mravmi súladná, pretože takéto právne posúdenie by bolo podľa názoru žalobcu v rozpore s elementárnou logikou.

16. Žalobca tiež namietal, že právne posúdenie súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého náhradu nákladov, ktoré žalobcovi v konaní preukázateľne vznikli titulom vykonaného úkonu právnej služby (žalobca v konaní predložil pokus o zmier) nemožno žalobcovi priznať, pretože žalobca nepredložil listiny, z ktorých by tieto výdavky vyplývali a ani nepreukázal vynaloženie takých nákladov. Žalobca mal za to, že náklad vo výške 76,76 eura, ktorý žalobcovi vznikol za vykonaný úkon právnej služby - predžalobnej výzvy, vznikol nepochybne v súvislosti s uplatnením pohľadávky (v predsúdnom štádiu), pričom žalobca sa zaslaním tejto výzvy domáhal od žalovaného úhrady dlžnej sumy, a teda vyriešenia sporu zmierlivou cestou, preto je nevyhnutné ho považovať za účelne vynaložený. Žalobca už v podanej žalobe tvrdil vykonanie úkonu právnej služby – predžalobnej výzvy, ktorú aj vyhotovil a žalovanému zaslal, čo v konaní dostatočným spôsobom preukázal. Žalobca v žalobe jednoznačne uviedol, akým spôsobom vypočítal výšku nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, pričom tieto boli vypočítané v súlade s ust. § 13a ods. 1 písm. d) v spojení s ust. § 10 ods. 1, ust. § 15 písm. a) a ust. § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Žalobca tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Obdo 2/2010 z 9.6.2010, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/33/2021 z 26.1.2022, ako aj rozhodnutia niektorých okresných súdov. Žalobca

považoval posúdenie súdu za svojvoľné, a šikanózne, pretože náklad za predžalobnú výzvu žalobcovi vznikol následkom toho, že žalovaný si nesplnil voči žalobcovi svoju povinnosť uhradiť svoj dlh a žalobca sa túto situáciu snažil vyriešiť najprv mimosúdnou cestou – zaslaním kvalifikovanej predžalobnej výzvy žalovanému, v ktorej ho upozornil na existenciu dlhu, jeho výšku, ako aj lehotou na jeho dobrovoľnú úhradu spolu s údajmi, na ktorých môže žalobcu kontaktovať a dohodnúť sa na riešení danej situácie. Účelom takejto výzvy bolo vyhnúť sa súdnemu konaniu, čo bolo nepochybne aj v prospech žalovaného. Právny názor súdu by mohol v praxi spôsobiť, že veritelia by nemali ani len najmenšiu snahu vyriešiť spory s dlžníkmi zmierlivým spôsobom a teda z dôvodu, aby predišli zbytočným nákladom (ktoré by im zasielaním predžalobných výziev vznikli), by radšej rovno podávali žaloby na súd, čo žalobca považuje za absurdné a preto má žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vo výrokoch III. a IV. vecne správny, preto boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v týchto častiach.

19. Keďže žalobca výslovne napadol rozsudok súdu prvej len vo zvyškovom zamietajúcom výroku III. a závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania, je rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. právoplatný, a v tomto rozsahu preto nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

20. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu domáhajúceho sa zaplata sumy 763,97 eura s príslušenstvom (po čiastočnom späťvzatí žaloby) nad rozsah sumy 346,14 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 26.8.2021 do zaplata zamietol, keď dospel k záveru, že úver, ktorého zostatok bol predmetom konania, je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce (resp. nesprávne uvedené) náležitosti vyžadované kogentnými ustanoveniami ZoSÚ, a to ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v neprospech spotrebiteľa, ako aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože pri výpočte bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poplatku za poistenie, keďže bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť, preto žalobcovi vzniklo právo na vrátenie rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami. Zároveň mal súd prvej inštancie za to, že dohoda o úrokoch vo výške 18 % je absolútne neplatná, pretože sa prieči dobrým mravom, keď podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Tiež mal za to, že v súvislosti s nárokom na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky titulom vykonaného úkonu právnej služby - predžalobnej výzvy žalobca nepredložil konkrétne listiny, z ktorých by tieto vyplývali, ani nepreukázal vynaloženie takých nákladov, a preto súd prvej inštancie zamietol žalobu i v tejto časti.

21. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že nesprávnym procesným postupom porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces a napokon, že vec aj nesprávne právne posúdil.

22. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu (ktorý odvolací súd preberá) vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 31.10.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Na základe Časti 1. zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi viazaný spotrebiteľský úver, ktorým bol pre žalovaného financovaný nákup spotrebného tovaru vo

výške 953,60 eura, a ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach po 29,49 eura (s poistením) /výška mesačnej splátky bez poistenia 28,01 eura/, pričom výška úrokovej sadzby bola dojednaná vo výške 18 % p.a. - fixná, RPMN bola uvedená vo výške 19,56%, celková čiastka k zaplaceniu predstavovala 1.344,48 eura, s tým, že splátky boli splatné 15. deň v mesiaci, s prvou splátkou splatnou 15.11.2019 a s termínom konečnej splatnosti úveru dňa 15.10.2023. Podľa Časti 3., čl. 1 zmluvy, dlžník vyhlásil, že ustanovenie tohto článku sa do jeho zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostalo na základe jeho predchádzajúceho výslovného súhlasu s poistením schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň vyhlásil, že prístupenie k poisteniu schopnosti splácať spotrebiteľský úver nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy (bod 1.1). V rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné pristúpiť k týmto balíkom poistenia: A) Komplexný balík poistenia, B) Komplexný balík poistenia PLUS (bod 1.2). Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 25.8.2021. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, na uvedenú zmluvu zaplatil celkom sumu 607,46 eura. Zmluvou o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov zo dňa 21.6.2023 právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, na žalobcu.

23. Na základe vyhodnotenia zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že poistenie schopnosti splácať úver bolo podmienkou získania úveru, a teda do výpočtu celkovej čiastky k zaplaceniu, ako aj RPMN mal byť poplatok za poistenie zahrnutý, a keďže nebol, v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a súčasne v zmluve je nesprávne uvedený i údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a vzhľadom na to je úver, ktorého zostatok bol predmetom konania, bezúročný a bez poplatkov.

24. Odvolací súd reagujúc na vyššie uvedený záver prvoinštančného súdu a vzhľadom na odvolacie dôvody žalobcu konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že poplatok za poistenie mal byť zahrnutý do výpočtu RPMN a rovnako tak aj do celkovej čiastky, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť. Odvolací súd dodáva, že prejednávaný spor je sporom so slabšou stranou, ide o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa okrem všeobecných ustanovení civilného sporového poriadku vzťahujú aj ustanovenia týkajúce sa ochrany slabšej strany. Platí teda osobitná úprava konaní so slabšou stranou sporu (§ 290 a nasl. CSP). Špeciálna úprava spotrebiteľskej právnej ochrany vtelená do procesného kódexu, ktorým sa riadi aj toto konanie vzišla okrem iného aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. C-240/98 až C-244/98, alebo C-497/13, C-137/08, C-472/11). V zmysle tejto judikatúry je potrebné vnímať aj ustanovenie § 295 CSP. Jeho cieľom je umožniť súdu posúdiť nekalú povahu ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, a to aj bez návrhu spotrebiteľa. Aj keď to z gramatického výkladu komentovaného ustanovenia explicitne nevyplýva, v zmysle vyššie uvedenej judikatúry SDEÚ ide o vykonávanie dôkazov, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa. Z citovanej judikatúry SDEÚ vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnúť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom vysloví nesúhlas, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1030-1031 s.). V zmysle vyššie uvedeného je treba konštatovať, že hoci žalovaný ako spotrebiteľ bol v konaní nečinný a „nepoprel“ rozhodujúce skutkové tvrdenia, súd nemohol rezignovať na činnosť, ktorá napĺňa obsah spravodlivo „vyrovnávajúceho“ procesu vo vzťahu k slabšej strane sporu. Potom prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že nemožno sa uspokojiť s dôsledkami ust. § 150 a § 151 CSP, pretože v tomto prípade nejde o klasický spor dvoch „rovnocenných“ strán.

25. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p).

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

28. Podľa § 2 písm. g/ ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

29. Definícia celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom v ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy jednoznačne zakotvuje, že poisťné je treba zahrnúť do celkových nákladov za podmienky, že uzavretím poistenia bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

30. Žalobca (dodávateľ) v odvolacom konaní namietal, že z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že získanie spotrebiteľského úveru nebolo podmienené uzatvorením poistenia, pričom žalovaný požiadal o komplexný balík poistenia, pričom v ponuke boli aj iné súbory poistenia, ktoré si tiež mohol vybrať, v mesačnej splátke uvedenej v zmluve bola uvedená suma bez poistenia a aj s poistením – pričom vo vyššej sume už bol zohľadnený aj poplatok za poistenie. Zo samotnej zmluvy podľa žalobcu vyplýva, že táto (uzatváraná elektronicky) bola pripravená na základe žiadosti žalovaného, pričom veriteľ do predpripraveného poľa v zmluve „zvolený balík poistenia“ na základe prejavu vôle žalovaného doplnil do zmluvy ním zvolený súbor poistenia (komplexný) a takto vyhotovenú zmluvu mu následne zaslal na podpis. Žalobca poukázal i na časť 3 bod 1 zmluvy, ktorá obsahuje informácie k poisteniu, pričom žalovaný v časti 3 bode 15 zmluvy potvrdil, že si zmluvu prečítal, porozumel jej a na znak súhlasu ju podpisuje.

31. Odvolací súd napriek opačným námietkam žalobcu konštatuje, že z obsahu správne zistených skutočností prvoinštančným súdom vyplýva, že súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 31.10.2019 bolo aj poistenie. Žalobca bol povinný preukázať, že uvedené poistenie bolo dobrovoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu dobrovoľnosť neznamena len obyčajnú skutočnosť, že na žiadosť spotrebiteľa môže byť z úverových dojednaní poistenie vylúčené, ale uvedené znamená, že uvedený úver je štandardne nastavený ako úver bez poistenia a spotrebiteľovi je umožnené si na žiadosť úver poistiť. Navyše v súdnej veci z obsahu zmluvy nemožno žiadnym spôsobom vyvodit' možnosť žalovaného poistenie odmietnuť. Mal na výber len z dvoch možností A) Komplexný balík poistenia, B) Komplexný balík poistenia PLUS. Spotrebiteľ uspokojujúci si spotrebiteľské potreby v čase kontraktácie vníma základný cieľ kontraktácie, ktorým je dosiahnutie získania úveru. Vedľajšie doložky (hoci s finančným plnením) nie sú predmetom primárneho zamerania spotrebiteľa, nepredstavujú pre neho cieľ spotrebiteľskej ostražitosti. Samotné formálne prehlásenie žiadateľa o úver v typizovaných tlačivách, predkladaných mu poskytovateľom úveru, nepreukazuje, že poistenie nebolo podmienkou získania úveru, resp. jeho získania za ponúkaných podmienok. Ak bol úver prednastavený so súborom poistenia (z časti 3. zmluvy opak vyvodit' nemožno), nemohlo ísť o dobrovoľné poistenie. Preto bolo možné aj podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť predmetné poistenie ako poistenie, ktoré bolo od začiatku prítomné v zmluve a malo byť zahrnuté do celkových nákladov, a teda nešlo o poistenie dobrovoľné. V konaní pritom nebolo sporu o tom, že poisťné nebolo zahrnuté do celkovej výšky nákladov (t.j. ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), a rovnako tak ani výpočet RPMN nezohľadňoval mesačnú splátku vrátane poistenia. Z týchto dôvodov bol potom záver súdu inštancie, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ) a súčasne je v zmluve nesprávne uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h/ - celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ) vecne správny.

32. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd i námietky žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ žalobcovi nepriznal náhradu nákladov titulom vykonaného úkonu právnej služby (pokusu o zmier), pretože žalobca nepredložil listiny, z ktorých by tieto výdavky vyplývali a ani nepreukázal vynaloženie takých nákladov. Žalobca namietal, že už v podanej žalobe tvrdil vykonanie úkonu právnej služby – predžalobnej výzvy, ktorú aj vyhotovil a žalovanému zaslal, čo v

konaní dostatočným spôsobom preukázal, a v žalobe jednoznačne uviedol, akým spôsobom vypočítal výšku nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca vynaloženie nákladov na predžalobnú upomienku, a najmä ich účelnosť nepreukázal, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by predmetná predžalobná výzva bola žalovanému vôbec odoslaná. Ak teda žalobca v konaní nepreukázal minimálne odoslanie takejto výzvy žalovanému, neobstojí jeho argumentácia tým, že týmto úkonom sa pokúsil o zmierlivé vyriešenie sporu, a teda to bol účelný náklad spojený s uplatnením pohľadávky. V tejto časti potom súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

33. Odvolací súd sa však nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o úrokoch vo výške 18 % je absolútne neplatná, pretože sa prieči dobrým mravom, a že takto dohodnutá odplata je aj neprímeraná v zmysle ust. § 53 a § 54 OZ. V tejto súvislosti žalobca dôvodne namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie v danom prípade nezohľadnil ustanovenia § 53 ods. 6 OZ a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorými bolo zavedené generálne pravidlo, podľa ktorého odplata nesmie prevýšiť najvyššiu prípustnú mieru, ktorú od spotrebiteľa možno požadovať, a to z dôvodu, že v praxi bolo potrebné reagovať na ekonomickú, sociálnu a celkovú spoločenskú zmenu pomerov v súvislosti s požíčianím peňazí spotrebiteľom. Aby bolo možné flexibilne zohľadniť potrebu zmien pri odplate a stanovení jej najvyššej prípustnej výšky, ponechalo sa toto určenie vláde Slovenskej republiky, ktorá odplatu a jej najvyššiu prípustnú výšku ustanovuje vládnym nariadením. Účelom predmetných ustanovení je okrem iného aj ochrana veriteľov, ktorí dodržia zákon, pred nejednotnou rozhodovacou praxou štátnych orgánov. Veriteľ, ktorý svojim konaním rešpektuje právnu úpravu stanovujúcu limit pre úrokové sadzby, má legitímne očakávanie, že za to nebude zo strany štátnych orgánov sankcionovaný (por. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/191/2022 z 26.1.2023). Podľa prvej vety § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy), ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na uvedené ustanovenie pritom nadväzuje ust. § 11 ods. 1 písm. g/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. Pokiaľ teda súd prvej inštancie považoval dohodnutý úrok za rozporný s dobrými mravmi (a teda takéto dojednanie za absolútne neplatné podľa § 39 OZ), pričom úrok tvorí len jednu zložku pojmu odplata a tá bola dohodnutá v zákonom stanovených mantineloch, vec nesprávne právne posúdil. Uvedené pochybenie súdu prvej inštancie však vo výsledku nemalo vplyv na jeho vecne správny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

34. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku IV. o nároku na náhradu trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní fakticky úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože sa k odvolaniu nevyjadril, v odvolacom konaní zostal pasívny a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).